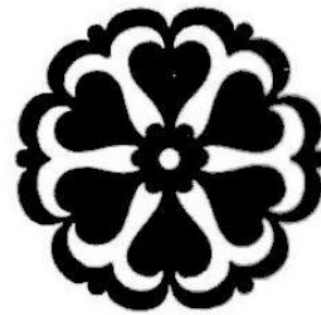

Húsvét Szent Háromnapja

Nagycsütörtök – Esti szentmise

Kiv 12,1-8.11-14 ■ 1Kor 11,23-26 ■ Jn 13,1-15

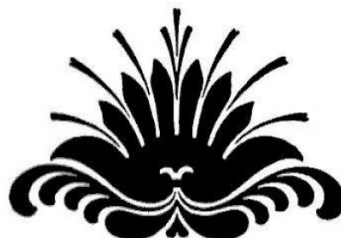
Nagycsütörtök olyan mélységesen megjelöli a Krisztus-hívő lelkét, érzésvilágát, de még a testét is, hogy ne is merjen vállalkozni senki se papságra, se szüzi életre, se házasságra anélkül, hogy bele ne merült volna a mai estén és éjszakán megnyilatkozó misztikus szerelembe, annak a titoknak végtelen gazdagságába, hogy a mi Urunk, Jézus *szeretetének legnagyobb jelét adta*. Az Úr vacsorájának bensőséges édessége és a véres haláltusa magánya összetartozik. Ez az igazi szeretet ára, s ha a szereteté, akkor az emberségé is. Légy pap vagy szerzetes, házas vagy egyedülálló, ha életedben nincs jelen ez a felbonthatatlan szeretetszövetség és ugyanakkor a végsőig való magára hagyatottság és a vérrel veritékezés lehetősége, még nagyon az elején tartasz a Krisztus-követésnek. Jó azt tudatosítanunk magunkban, hogy a gyertyafényes, meghitt templomi virrasztás mögött valójában életünk esötétebb órái húzódnak.

Mosni kezdte tanítványainak a lábát. Szellemünk és szívünk mindig lemarad az igazán elentős történekek főséges nagyságához, drámaiságához képest. Péter és a többi apostol csak az Úr Jézus halottaiból való feltámadása után visszatekintve érezhette át ennek az estének és történeéseinek egyedülálló voltát. Így vagyunk mi is mindannyian. Csak halálunk után, amikor eláraszt bennünket a dicsőség világossága, fogjuk megpillantani földi életünk eseményeit, többek között ezt a mai napot is, és látjuk, hogy Isten szent Fia nem a lábunkat, hanem a szennyes lelkünket, legbenső énünket mosta meg. Látni fogjuk, hogyan kezdte mosni első büntudatunk és szentgyónásunk óta, és hogyan mosta utolsó gyónásunkig, és mi még csak nem is szabadkoztunk, mint Péter. Szinte természetesnek vettük, hogy van szabadulás a büntől, amit a világ nem ismer, hiszen csak az önfelmentés hazug ideológiáiról és pszichológiai praktikáiról tud.

„Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!” Jöjj el, Szentlélek, és segíts rajtam! Egyedül te ismered Isten mélységeit és az én mélységeimet is. A mai nap legszebb titka éppen a két mélység találkozása. Itt most a végtelen isteni mélység az emberi mélységet, az én elesettségem mélységeit hívja, szólítja. Segíts, Szentlélek, hogy meg tudjam köszönni mindazt, amit ezen az estén kapott az Anyaszentegyház: az apostolok utódait, a püspököket és a papokat, a szentmisét, a szentáldozást, és a megmaradó krisztusi jelenléte az oltáriszentségben. Nincsenek szavak megköszönni azt a végtelen, szerelmes isteni gyöngédséget, melyet ez a legszentebb szentség jelent. Emiatt otthon nekem ez a világ. Elvonulnak lelki szemeim előtt szentségimádásaim oltárai – gyermekkoromtól mostanáig. Micsoda gyönyörűsége belső történet ez! Miért nem ismeri föl ezt a titkot az emberiség? Majd felismeri az utolsó nap éles ragyogásában mint elszalasztott legnagyobb kegyelmet, és akkor, és éppen ezért

*„sírásunk még egyszer fölszabadítja a tengert,
mielőtt asztalhoz ülnénk.”*

(Pilinszky János)

Majd halálfélelem vett erőt rajta, és még állhatatosabban imádkozott: verejtéke mint megannyi vércsepp hullott a földre. Megfosztják az oltárokat díszeitől, mert Isten oltárát, Jézus arcát véres veríték borítja. Az apostolok alszanak, míg az Isten Fia szenved. Ez az alvás jellemző ránk; nem bírjuk elviselni, felfogni Isten szenvedését, és félünk Isten szeretetétől.

Jézus ártatlan emberi akarata is vérrel verítékezés árán igazítható az Atya akaratához, hát akkor hogyan lenne nekem is nehéz egész vallási életem, hitem legnagyobb feladatát megvalósítani: Isten szent akaratába belevetni akaratomat? Jézus azonban kiérdemelte nekem, hogy ne legyen olyan nehéz. Ő egyedül szenvedett – én nem vagyok egyedül: ő maga van velem, bennem. Édes titok ez!

„Virraszatok és imádkozatok, hogy kísértésbe ne essetek!” Virrasztani és imádkozni: egy és ugyanaz. A test imádsága a virrasztás, a lélek virrasztása az imádság. Testestül-lelkestül kell megnyílni Isten előtt: ez a győzelem útja minden kísértés felett. A mai éjszakán a legnagyobb kegyelmet kérem: a mindhalálíig tartó állhatatosságot... Azt kérem, hogy amikor elérkezik az én magamra hagyatottságom és gyötrődésem órája, Olajfák hegyi éjszakámban ragyogjon az én fénylő csillagom, Krisztus, és vele tudjam mondani: „Atyám, legyen meg a te akaratod... Bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek...”

**OLVASMÁNYOK
A KÖVETKEZŐ OLDALON
TALÁLHATÓK!**

2018-03-29

Nagycsütörtök, az utolsó vacsora miséje

OLVASMÁNY Mózes második könyvéből

A húsvéti vacsora parancsa.

Az Úr így szólt Mózeshez és Áronhoz Egyiptomban: „Ez a hónap legyen számotokra a kezdő hónap: ez legyen az év első hónapja. Hirdessétek ki Izrael egész közösségének: A hónap tizedik napján mindenki szerezen egy bárányt családonként, egy bárányt házanként. De ha a család kicsi egy bárányhoz, akkor a személyek számának megfelelően a szomszédos családdal együtt vegyen egyet. Aszerint számoljátok a meghívottakat, hogy ki-ki mennyit eszik. Az állat legyen hibátlan, hím és egyéves. Vehettek bárányt vagy kecskét. Tartsátok a hónap tizennegyedik napjáig. Akkor Izrael közösségének egész gyülekezete estefelé vágja le. Vegyenek a véreből és kenjenek belőle annak a háznak a két ajtófélfájára és szemöldökfájára, amelyben elköltik. A húsát – tűzön megsütve – még akkor éjszaka egyék meg. Kovásztalan kenyérral és keserű salátával fogyasszák. Így fogyasszátok: Legyen a derekatok felővezve, saru a lábatokon, bot a kezetekben. Sietve egyétek, mert ez az Úr átvonulása. Én végigvonulok azon az éjszakán Egyiptomon és megölök minden elsőszülöttet Egyiptomban: embert és állatot, s ítéletet tartok Egyiptom minden istene fölött, én, az Úr. A vért használjátok annak a háznak a megjelölésére, amelyben laktok. Ha látom a vért, kihagylak benneteket. Titeket nem ér a megsemmisítő csapás, amellyel Egyiptomot megverem. Ez a nap legyen számotokra emléknap, és üljétek meg úgy, mint az Úr ünnepét. Nemzedékről nemzedékre tegyétek meg ünnepnapnak mindörökre.”

Ez az Isten igéje.

Kiv 12,1-8.11-14

VÁLASZOS ZSOLTÁR

Válasz: **Az áldás kelyhe, amelyet nekünk adtál, * Krisztus vérében részesít minket.** 7b. tónus.

Előénekes: Az Úrnak mit adhatnék, * mindazért, amit nekem adott?

Veszem az üdvösség kelyhét, * és az Úr nevét hívom segítségül.

Hívek: **Az áldás kelyhe, amelyet nekünk adtál, * Krisztus vérében részesít minket.**

E: Drága dolog a Úr színe előtt, * szentjei dicső halála.

Szolgád vagyok, Uram, és szolgálod gyermeke, * bilincseimet széjjel törted.

H: **Az áldás kelyhe, amelyet nekünk adtál, * Krisztus vérében részesít minket.**

E: Bemutatom néked a dicséret áldozatát, * és az Úr nevét hívom segítségül.

Megadom az Úrnak, amit fogadtam, * egész népének színe előtt.

H: **Az áldás kelyhe, amelyet nekünk adtál, * Krisztus vérében részesít minket.**

Zsolt 115,12-13.15-16bc.17-18

SZENTLECKE Szent Pál apostolnak a korintusiakhoz írt első leveléből

Valahányszor eszitek e kenyeret és isztok a kehelyből, az Úr halálát hirdetitek.

Testvéreim!

Én az Úrtól kaptam, amit közöltem is veletek: Urunk Jézus azon az éjszakán, amikor elárulták, fogta a kenyeret, hálát adott, megtörte, és így szólt: „Vegyétek és egyétek, ez az én testem, amely értetek adatik! Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!” A vacsora után ugyanígy fogta a kelyhet is, és így szólt: „Ez a kehely az újszövetség kelyhe az én véremben. Valahányszor isztok belőle, tegyétek ezt az én emlékezetemre!” Amikor ugyanis e kenyeret eszitek és e kehelyből isztok, az Úr halálát hirdetitek, amíg el nem jön.

Ez az Isten igéje.

1Kor 11,23-26

EVANGÉLIUM ELŐTTI VERS

Jézus mondja: † „Új parancsot adok nektek. * Szeressétek egymást, ahogy én szeretlek titeket.” Jn 13,34 – 8 G. tónus.

† EVANGÉLIUM Szent János könyvéből

Mindvégig szerette őket.

Húsvét ünnepe előtt történt. Jézus tudta, hogy elérkezett az óra, amikor ebből a világból vissza kell térnie az Atyához. Mivel szerette övéit, akik a világban voltak, még egy végső jelét adta szeretetének. Vacsora közben történt, amikor a sátán már fölbresztette Júdásnak, Karióti Simon fiának szívében a gondolatot, hogy árulja el őt. Jézus tudta, hogy az Atya mindent a kezébe adott, s hogy Istentől jött és Istenhez tér vissza. Fölkelt hát a vacsora mellől, letette felső ruháját, fogott egy vászonkendőt és a derekára kötötte. Azután vizet öntött egy mosdótálba, és mosni kezdte tanítványainak a lábát, majd a derekára kötött kendővel meg is törölte.

Amikor Simon Péterhez ért, az így szólt: „Uram, te a karod megmosni az én lábamat?” Jézus így felelt: „Most még nem érted, mit teszek, de később majd megérted.” De Péter tiltakozott: „Az én lábamat ugyan meg nem mosod soha?” Jézus azt felelte: „Ha nem moslak meg, nem lesz semmi közöd hozzám!” Erre Péter így szólt: „Uram, akkor ne csak a lábamat, hanem a fejemet és a kezemet is!” Jézus azonban kijelentette: „Aki megmosdott, annak csak a lábát kell megmosni, és egészen tiszta lesz. Ti tiszták vagytok, de nem mindnyájan.” Tudta ugyanis, hogy egyikük elárulja, azért mondta: „Nem vagytok mindnyájan tiszták.” Miután megmosta lábukat, fölvette felső ruháját, újra asztalhoz ült, és így szólt hozzájuk: „Megértettétek-e, hogy mit tettem veletek? Ti Mesternek és Úrnak hívtok engem, és jól teszitek, mert az vagyok. Ha tehát én, az Úr és Mester megmostam lábatokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. Példát adtam nektek, hogy amit én tettem, ti is tegyétek meg.”

Ezek az evangélium igéi.

Jn 13,1-15

EGYETEMES KÖNYÖRGÉSEK

Pap: Kérjük, testvéreim, a mennyei Atyát ebben az ünnepi órában, amikor Isteni Főpapunk, Jézus Krisztus ránk hagyta szenvedésének emlékét, az Oltáriszentséget!

Lektor: 1. Könyörgünk, Urunk, szent Egyházadért, a pápáért, a püspökökért, a papságért és a hívekért, hogy kegyelmed őrizzen meg mindnyájunkat hitben, egységben és szeretetben.

Hívek: Kérünk téged, hallgass meg minket!

2. Könyörgünk, Urunk, az egész világ békéjéért, népünk jólétéért és hazánk vezetőiért.

Hívek: Kérünk téged . . .

3. Könyörgünk, Urunk, azokért a testvéreinkért, akik Jézust elhagyták.

Hívek: Kérünk téged . . .

4. Könyörgünk, Urunk, hogy az Oltáriszentség magunkhoz vétele hívő közösségünket a szeretet családjává tegye.

Hívek: Kérünk téged . . .

5. Könyörgünk, Urunk, elhunyt szeretteinkért, hogy a szent áldozat gyümölcseként felragyogjon előttük az örök élet boldogító világossága.

Hívek: Kérünk téged . . .

Pap: Őrizd meg, mennyei Atyánk, mindenható örök Isten, mindazokat, akiket szent Fiadnak adtál, hogy mindannyian egyek legyünk, és szent hitünkben megerősödjünk! Krisztus, a mi Urunk által.

Hívek: Ámen.